

Odhodlaně jsem vykročila, obešla malovanou skříň stojící u stěny a zjistila, že puch, který cítím, vychází z plechovek nasazených na její nohy. *Blé*. Zacpala jsem si nos a prosmýkla se do zadního pokoje, kde stála rozklížená, černě lakovaná knihovna. Naproti ní stála židle a taky postel s vysokými dřevěnými čely a vyrytými postavami selky a sedláka.

Kolem postele se po zdi táhly dlouhé, tmavé pavučiny a vedly až k místu, kde visel malovaný obraz, ze kterého na mě shlížela krásná mladá paní s miminkem v náručí. Malbu rámovalo bohaté zdobení s ornamenty a ve spodní části jejího rámu vězel maličký kovový klíček. Přisunula jsem si ke stěně židli, zhluboka se nadechla v tajemném očekávání a klíčkem opatrně několikrát otočila. Šlo to ztěžka a každý pohyb klíčku vydával mechanické klapání.

Klap. Klap. Klap. Klap...

Napadlo mě, jestli tu pradědeček neschoval stroj času. Kolikrát otočím klíčkem, o tolik stovek let se ocitnu zpátky v minulosti. Zmocnila se mě náhlá úzkost. Co když mě obraz přeneseme někam, odkud se nebudu moci vrátit? Už neuvidím mamku, tatku a všechny ostatní.

Zavřela jsem oči.

Zadržela dech.

V obrazu to cvaklo.

V celém pokoji byl slyšet pouze tlukot mého srdce.

Buch buch, buch buch, buch buch...

